

Mortul de la Putna

George Coșbuc

Iar la Putna-n mănăstire,
Noaptea, din tăcut mormânt,
Iese-n plină strălucire
Ștefan cel viteaz și sfânt.
Lespedea ce-au pus-o popii
Peste groapă, încet se dă
Îndărăt și-n fundul gropii
Ștefan plin de pace stă.
Dar se nălță-ncet eroul
Deșteptat din lungu-i somn,
Luminat e-ntreg cavoul
Și sumeț viteazul domn.

Albu-i coif străluce-n lună
Iar pe zale-i joacă zări
De lumini ce se-mpreună
Ca-ntr-un basm cu arătări.
Lunga suliță și-o poartă
Răsucind-o în mândru chip
Eu credeam că-i umbră moartă
Ce se mișcă pe nisip,
Dar e viu! Acum ridică
Ochii săi, parc-ar lăsa
Peste-o oaste inimică
Toată vrăjmășia sa.

Apoi stă plecat și-ascultă;
Poate-aude spre Hotin
Vuiet și-alergare multă
De poloni și turci ce vin,
Poate-aude oști tătare
Și năvală peste Prut,
Ori sosind din depărtare
Peste munte i-a trecut
Regele Matei! Voi cete
De cazaci și de secui,
Dumnezeu acum vă dete
Gata iar pe mâna lui!

Sună zornăit de zale,
Strigăt mare de război,
Ard Moldova noastră-n cale
Câți dușmani și vechi, și noi.

Ștefan tremură-n mânie.
Iese din tăcutul schit
Luna-n ceruri, argintie,
Cu nori negri s-a învelit,
Și cumplit din bucium sună
Ștefan vodă; ca un nor,
Ies oșteni și iuți s-adună
Roată lângă domnul lor.

Iat-o, oastea lui voinică,
Toți cei buni și tari ai săi!
Ștefan spada și-o ridică
Și pornește-n sânge spre văi,
Luna tot mai mult s-ascunde,
Tot mai negri nori plutesc
Și din văi grozav răspunde
Buciumul moldovenesc.
Se tot duce, duce-n noapte
Zgomotul în jos spre Prut,
Mai lăsând în urmă șoapte
Din furtuna ce-a trecut.
E pustiu la mănăstire,
Gol mormântul cel deschis!

Toate-au fost o nălucire,
Toate repezi ca-ntr-un vis.
Nu știu bine-n care parte,
Ștefane, te-ai dus cu oști,
Știu că tu te-ai dus departe,
Și dușmanii ți-i cunoști!
Bate-i Ștefane, părinte,
Spulberă-i de pe pământ:
Chiar și mort învață-i minte,
Cine ești și-ai tăi ce sânt.